

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. maja 1897.

Štev. 6.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Janez Fristov.)

(Dalje.)

Íz besedij, s katerimi je Jezus obljubil postaviti najsvetejši zakrament, in pa iz besedij, katere je govoril pri zadnji večerji, spoznavamo, da je Jezus v zakramentu presv. Rešnjega Telesa resnično in bitno pričujoč pod podobo kruha kakor pravi Bog in človek, z dušo in telesom, s krvjo in z mesom. Noč in dan, vedno prebiva neskončni Bog v sv. hostiji v naših tabernakljih in sicer iz ljubezni do nas in zaradi nas. Boga pa moramo moliti; in ker je Jezus Bog vedno mej nami, torej ga moramo neprenehoma, vedno moliti. To zahteva živa vera v najsvetejši zakrament. Ali pa moremo vedno moliti presv. Rešnje Telo? Odgovor k temu vprašanju si more vsak sam razbrati, če vam povemo:

Kaj je vedno češčenje?

Vedno češčenje v pravem pomenu besede je v tem, da Jezusa, ki je noč in dan v sv. hostiji pričujoč, brez prenehanja noč in dan molimo v zakramentu ljubezni. Tega en sam človek seveda ne more. Kakor pa veš, dragi bravec, je mnogo redov in bratovščin, ki imajo posebni namen, vedno, noč in dan moliti Jezusa v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Tako n. pr. »benediktinke vednega češčenja« v 20 samostanih noč in dan molijo presv. Rešnje Telo. Posebno ugodna tla so v Švici, kjer v mnogih ženskih samostanih redovnice: benediktinke, frančiškanke neprenehoma molijo presv. Rešnje Telo. Zadnje so se letos naselile tudi na Dunaju. »Red hčera presv. Srca« ima enako nalogo. Omeniti je še posebno »reda očetov najsvetejšega

zakramenta« ali evharistijcev, ki noč in dan moli pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. Njih ustanovnik je p. Ejnard († 1868). Ti redovniki se bodo še letos naselili v Bolzanu na Tirolskem, kjer zidajo novo cerkev in samostan. Darove za to cerkev nabira tudi naš list »Venec«. To so nekatere redovi, ki opravljajo večno molitev.

Seveda ne moli vsaka redovnica ali redovnik vedno, ampak ima na dan 3 ali 4 ure odločene v molitev. Da, porečeš »ti lahko molijo noč in dan, ker imajo edini ta namen, toda jaz moram delati in se truditi za vsakdanji kruh«. Res je, da ne moreš tega storiti sleherni dan, a pomisli, da pride po šestih dneh dela nedelja, dan počitka. V nedeljo počivaj od dela, a posvečuj ta dan tudi molitvi presvetega Rešnjega Telesa. Vsako nedeljo naj bi se od zjutraj do večera neprenehoma v vsaki župnijski cerkvi molilo presv. Rešnje Telo. Vsak molivec bi prevzel vsak mesec eno določno uro, v kateri bi opravljal svojo molitev v cerkvi pred sv. Rešnjim Telesom. Molivci naj bi se tako razdelili, da bi jih vsako uro nekaj molilo. Tudi to češčenje se lahko imenuje vedno češčenje, seveda v širšem pomenu.

Ali imamo na Slovenskem vže tako češčenje?

Znano je, da se je l. 1859. ustanovila za ljubljansko škofijo »bratovščina za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ«. Od početka do sedaj se je vpisalo okolo 64 tisoč udov. Zato lahko rečemo, da se ob nedeljah po celem Kranjskem res neprenehoma moli najsvetejši zakrament, zato, ker imajo po raznih župnijah udje razne ure. Da bi pa v vsaki župniji ob nedeljah ves dan molili v cerkvi, to je pa do sedaj le v malo cerkvah. Nekatere ure je zelo malo ali nič molivcev v cerkvi; zlasti dopoludne; več jih je popoldne, zlasti od 1—2. Ko bi se molivcem ure enakomerno razdelile, namreč tako, da bi vsako nedeljo od 6. ure zjutraj pa do 6. ali 7. ure zvečer vsako uro bilo v cerkvi nekaj molivcev, bi imeli ob nedeljah v vsaki cerkvi »večno molitev«. Kakor hitro bi eni zmolili svojo uro, bi bili pripravljeni vže drugi. Tako bi vedno kdo molil Jezusa v tabernaklju.

Druzega bi torej ne bilo treba, kakor da se udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa ure primerno vsako nedeljo za cel dan uredé. O kako lepo bi bilo, ko bi vsako nedeljo celega leta ljudje molili Jezusa, skritega v sveti hostiji. O, to bi bila močna vojska molivcev presv. Rešnjega Telesa, kateri bi skupno gotovo od Jezusa dosegli velike milosti. Okrepila bi se v Slovencih katoliška zavest in ljubezen do katoliške vere in cerkve, in ta truma molivcev bi bila strah brezvercem. Red ob nedeljah naj bi se morda tako vpeljal: Taki, ki so blizu cerkve, naj bi molili zjutraj od 7 pa do 10. ure; in popoldne od 4—6. Tisti pa, ki so dalje od cerkve, pa bi molili od 11 dopoludne pa do nauka, in morda še po nauku eno uro. Tako je urejeno v Črnomlju, kjer je vsako uro kakih 15 ali še več molivcev v cerkvi. (Dalje sledi.)

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

VI.

Irenej Friderik Baraga.

(29. junija.)

Večkrat se je mej Slovenci že čula želja, da bi imeli kakega svojega rojaka — svetnika. A doslej ni še nobenega Slovenca doletela ta čast, dasi so nekateri umrli v sluhu svetosti.

Doslej se je mej vsemi temi največ govorilo o Baragu, da ga utegne katoliška cerkev povzdigniti na oltarje. Letos godujemo stoletnico njegovega rojstva, in zato je spomin nanj zopet oživel.

V praznik sv. apostolov Petra in Pavla 1797. l. je zagledal luč sveta kot sin malovaškega graščaka v doberniški fari na Dolenjskem. Imel je vzgledne stariše; zlasti njegova mati je bila vzor krščanske matere. Star petnajst let je postal sirota s sestrama Amalijo in Antonijo.

Kot dijak v Ljubljani je stanoval pri vrlem profesorju dr. Juriju Dolinarju, ki je, dasi svetnega stanu, spisal lepo knjigo o trpljenju Kristusovem. Na Dunaju, kjer se je učil pravdoznanstva, mu je bil dušen vodnik in izpovednik redemptorist Klement Hofbauer, katerega je sv. cerkev že prištel vzveličanim. Večkrat ga je obiskaval v večernih urah. Kakor je sveti Alfonz Ligvorski, ustanovnik redemptoristov († 1787), osebno vzgojil vzv. Klementa za svetnika, tako je le-ta duhovno dedščino po Alfonzu vcepil Baragu v srce.

Ko je leta 1820. dné 15. marcija vzv. Klement umrl, sklenil je pravnik Baraga posvetiti se duhovskemu stanu. Leta 1821. je poslal sestri Amaliji za novo leto lastnoročno slikano podobico dobrega pastirja, Jezusa, kateri je pripisal te-le ljubeznive besede: »Podobica kaže dobrega pastirja, kateri je dal svoje življenje za svoje ovce, in kateri jih 99 zapusti, ako se izmej sto njegovih ovac le jedna izgubi. Ti poznaš dobrega pastirja, kaj ne, ljuba Amalija?«

Sv. Matevža dan l. 1823. je bil posvečen v mašnika; takoj drugi dan je opravil svojo novo mašo v stolnici na oltarju pred sv. Rešnjim Telesom. Ostal je še jedno leto v semenišču. Kaj je čutil v srcu oni svečan trenotek, ko mu je bilo nastopiti dušno pastirstvo, je razkril svoji sestri, pišoč ji: »Stal sem brez dela na trgu tega sveta; kar stopi pred-me On, katerega ime je Ljubezen, in pokliče revnega posvetnjaka ter pravi: Pojdi tudi ti tja, in dal ti bom, kar je prav. Glej! Gospod, tukaj sem; daj mi torej, kar mi gre; daj mi moč in krepost, katero je imel sv. apostol Pavel!«

Kot kapelan je deloval skoraj štiri leta v Šmartinu pri Kranju in potem nad dve leti v Metliki. Z apostolsko gorečnostjo in požrtvovavnostjo se je lotil pastirskega dela. Čudoviti so bili uspehi njegovih pridig, h katerim so prihajali ljudje po več ur daleč. Njegova izpovednica je bila kar oblegana. Mnogo trdovratnih grešnikov, izgubljenih ovčic je pripeljal nazaj k dobremu

pastirju. Bolniki po tri, štiri ure daleč, so ga klicali k sebi, da jih je previdel s sv. zakramenti in jih pripravil na pot v večnost. Glas o kapelanu gospodu Frideriku se je raznesel do malega čez celo Kranjsko deželo.

Mej tedanjimi duhovniki Baraga ni imel mnogo prijateljev. Po celi Evropi je ob koncu prejšnjega in v početku sedanjega veka vel cerkvi sovražen duh Janzenijev in Febronijev. V Avstriji je cesar Jožef II. (1780—1790) v dejanju izvedel krive nauke. Pregarjal je redovnike in zatiral bratovščine. Najbolj žalostno pa je bilo, da so po cesarskih ukazih celo po bogoslovskih šolah učili stvari, ki so morale mladim duhovnikom omrziti pravo pobožnost in v njih srcih zamoriti vse versko življenje. Zato ni čuda, da mnogi niso umeli apostolske gorečnosti Baragove. Dočim so bili oni strogi in nasprotni pogostnemu sv. obhajilu, se je Baraga ravnal po milih naukih sv. Alfonza.

V celi šmartinski okolici je imel vrli Baraga le jednega resničnega prijatelja, ki je ž njim enako mislil. Ta pobožni, pravega duha prešinjeni mož je bil sivolasi kranjski dekan Avguštin Sluga, bivši cistercijenec kostanjeviški. L. 1827. je povabil kapelana Baraga, da je zadnje tri dni pred pustom govoril v Kranjski farni cerkvi ogromni množici o sv. Rešnjem Telesu. S tem je mlademu navdušenemu duhovniku dal najlepše zadostilo za mnoga naltolcevanja.

Življenje Baragovo je bilo do cela posvečeno le Bogu in vzveličanju duš. To je kazal ne le z besedo, temveč tudi z dejanjem. Sam zase je potreboval zelo malo. Spal je na golih deskah in na slami, vina ni pil nikoli, jedi je užival le malo. Kar je pridobil imetja, je dal revežem. Nekdaj je gredoč od nekega bolnika na cesti sezul svoje obuvalo ter ga dal siromaku, sam pa je bos šel domov.

Iz Šmartina so ga poslali na hrvaško mejo v obširno metliško faro. Tudi tukaj je Baraga neutrudno delal. Začel je šolo in uvedel razne pobožnosti. Pa našel je kmalu zopet odpor in težkoče. Zlasti mučen je bil razdvoj z domačim župnikom, s katerim sta si prišla navskriž zaradi vpeljave križevga pota. Želel si je vedno mnogo dela. Ker pa je uvidel, da v domovini njegovim nazorom čas ni ugoden, sklenil je iti v misijone. Prilika se mu je ponudila, ko so leta 1829. na Dunaju ustanovili bratovščino sv. Leopolda za severno-ameriške misijone.

V Ljubljani so mu radi dovolili, da sme iti iz škofije. Jeseni l. 1830. je Baraga odrinil na novi svet. Sv. Silvestra dan je stopil v Ameriki na suho in 18. januarija l. 1831. je došel v svojo novo škofijo. Na vseh svetnikov dan l. 1853. je bil posvečen v škofa.

V Ameriki je delal kot pravi dobri pastir celih 37 let mej poganskimi Indijani in mej evropskimi priseljenci. Bil je takorekoč noč in dan na nogah iščoč izgubljenih ovac, da jih pripelje v hlev Kristusov. Nad 25.000 ljudij je krstil sam; koliko pa so jih krstili drugi, katere je on razposlal, da so mu pomagali kot učitelji mej neverniki! Prehodil je strašne divjine in puščave, vedno v smrtni nevarnosti. Stanovanje mu je bila koča, v kateri pa je spal pod dežnikom, da ni nanj kápaló. Učil je svoje vernike ne le moliti, temveč tudi delati; ustanavljal je šole. Sam je oral, sejal, sekal, da je divjake pri-

vadil delu in sebe preživil. Ob tolikem trudu pa se je, kakor sam piše, bolje počutil, kakor marsikateri Evropejec v krasni palači na mehkih blazinah

Poleg vsega apostolskega romanja in delovanja je pisal tudi še v Ameriki svojim rojakom nabožne knjige. Indijanom je bil pravi apostol in evangelist, ker on je prvi pisal knjige v njih jeziku. Porojen v praznik sv. apostolov Petra in Pavla, je imel vedno in povsod srčnost in zaupanje sv. Petra ter gorečnost in požrtvovavnost svetega Pavla. Besede, katere je izrekel Jezus o sv. Pavlu, veljajo tudi Baragu: »Izvoljena posoda mi je on, da ponese moje ime mej narode in kralje in Izraelove otroke.« Tudi on je smel govoriti s sv. Pavlom: »V čemer si kdo kaj upa, upam si tudi jaz. Bil sem v mnogih nadlogah, velikokrat v smrtnih nevarnostih, velikokrat na potih, v nevarnostih na vodah, v nevarnosti mej razbojniki, v nevarnostih mej neverniki, v nevarnostih na samoti, v trudu in trpežu, v mnogem čuvanju, v lakoti in žeji.« Res, pravi slovenski sv. Pavel!

Nehoté se moramo vprašati: »Kaj neki je izpodbujalo tega moža, da je — graščakov sin — toliko delal za vzveličanje duš?« — Povedali smo vže prej. Duh sv. Alfonza Ligvorskega se je izlil v dušo vzvel. Klementa in iz tega v duhovnega sina, bogoljubnega Friderika. Svetnik je vzgojil svetnika! Čednosti, ki se svetijo na sv. Alfonzu in na vzvel. Klementu, odsevajo v duši našega Friderika. Kdo ne pozna plamteče ljubezni Alfonzove do sv. Rešnjega Telesa in do preblažene Device Marije? Baraga je preložil na slovenski jezik njegovo knjigo »Obiskovanje Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu in pa pozdravljenje Marije, prečiste Device.« Razen tega je priredil še drugo knjigo o češčenju in posnemanju Matere božje, kjer v uvodu pravi, da jo zaradi tega podaje Slovencem, »ker je v našem jeziku le malo dobrih bukev od Matere božje, dasiravno bi se spodobilo, da bi jih veliko imeli, zakaj Marija je posebna patrona vsega slovenskega ljudstva.«

V družbi vzvel. Klementa se je navzel Baraga onega svetega duha, katerega je razlil pozneje v svoje molitvene knjige. Tu je užival ono »dušno pašo«, katero je l. 1830. v debeli knjigi podal svojim rojakom; tukaj je trgal ona »zlata jabelka«, one »nebeške rože«, s katerimi je okrasil slovenski gaj v duhovno radost svojega roda. Naj primerja kdo molitvenike Baragove z drugimi slovenskimi molitveniki iz one dôle. Kolik razložek! »Dušna paša«, v kateri se vse molitve krasno stekajo v češčenju sv. Rešnjega Telesa, je še dandanašnji poleg Tomaža Kempčana »Hodi za Kristusom« pobožna Slovincem najbolj priljubljena knjiga. Pisatelj je bil mož po volji vernega slovenskega ljudstva, pa tudi po volji božji!

Ono čudovito gorečnost za čast božjo in zveličanje duš, katero je imel v najviši meri sv. Alfonz, opažamo tudi v našem bogoljubnem Frideriku. Vso srčnost v težavah, vso tolažbo v preganjanju, vso ljubezen do grešnikov in vso požrtvovavnost za slavo božjo je zajemal v neusahljivem viru presvetelega Rešnjega Telesa, v sladkosti najsvetejšega imena Jezusovega, našega dobrega pastirja. »Jezus Kristus, naš dobri pastir, skrit v svetem Rešnjem Telesu«, to je bilo jedro vsem njegovim pridigam, vsem njegovim spisom. Kar piše sv. Tomaž Akvinski o sv. Pavlu, velja tudi o Baragu:

»Nosil je ime Jezusovo v svojem srcu, ker je vedno nanj mislil, na svojem čelu, ker ga je vedno očitno spoznal, na svojem jeziku, ker je vedno o njem govoril, na svojem peresu, ker je tako krasno pisal v njegovo čast, na svojih rokah, ker je toliko storil v njegovo slavo, nosil ga je na celem telesu, ker je brezmejno zanj trpel.«

Podoba Jezusa, dobrega pastirja, se mu je tako vtisnila v srce, da je odsevala iz vsega njegovega dejanja in nehanja. Njegova ljubezen do Boga, skritega v podobi kruha, je bila ona tajna sila, ki je izpreobračala vernike doma in divjake v daljni Ameriki. Prvo svojo sv. mašo je daroval pred Najsvetejšim. Prišedši v Ameriko se je mudil nekaj časa pri škofu v Cincinatu, kjer mu je bilo v največo tolažbo, da je lahko vsak dan po večkrat obiskal sv. Telo v cerkvi. Ko je hodil po groznih goščavah, nosil je vedno seboj vso mašno opravo, ter maševal vsak dan, če je le mogel. Časih je bral mašo pod milim nebom, časih v indijanskih kočah. Ko pa je postavil novo cerkev iz hlodov, ovenčal jo je z zelenjem in poln duhovnega veselja opravil sv. daritev. Zgodilo se je tudi, da je sam sredi gozdov preklečal na tleh po cele ure in molil v duhu sv. Rešnje Telo. In če je pokristijanjene divjake zapustil za več mesecev, pravili so povrnivšemu se, da jih je vodil ob njegovi odsotnosti dobri Pastir, kateremu jih je odhajajoč izročil v varstvo.

V državi Wisconsin, kjer je Baraga misijonaril, živela sta zakonska mož in žena, on protestant, ona katoličanka. Spomladi l. 1848. ona nevarno zbolí. Bridko jej je pri srcu, da njeni odrasli otroci niti krščeni še niso. Skrbi jo tembolj, ker je mož brezverec. Predno umrje, prosi moža, naj ji slovesno obljubi, da bo dal otroke poučiti, krstiti in da jih pošlje k izpovedi in k sv. obhajilu. Dasi sam ni prav nič veroval, vendar je obljubo izpolnil. Ko so šli otroci k sv. obhajilu, šel je z njimi v cerkev, češ, — tako je zaničljivo rekel, — da bo prav od blizu videl katoliškega Boga. Sv. Telo je bilo izpostavljeno, in on je nepremično gledal v sv. hostijo. Naenkrat zapusti cerkev, ves razburjen, glasno zajoka in kliče: »Katoličani imajo živega Boga.« Potem je pripovedoval, da se je hostija pred njegovimi očmi povečala, in da je Zveličar kot dobri pastir v človeški podobi stal pred njim. Kmalu potem je bil tudi on sprejet v katoliško cerkev. (N. Sion, 1848. 816.)

Od kapi zadet je bolehal Baraga dve leti. Ves onemogel je umrl v 71. letu svoje dôbe 19. januarija l. 1868., v nedeljo posvečeno Jezusovemu imenu ob dveh zjutraj. Zazoril mu je ta sveti dan sicer še na tem svetu, v dolini solzâ, a predno se je popolno razvila zarja, razodelo se mu je to Ime v nebesih v vsej svoji svetosti in sladkosti kot večno, neizmerno plačilo za njegov trud in pot.

Črez nekaj let so našli njegovo truplo nestrohnelo. Cerkev, v kateri je bil pokopan, je pozneje pogorela; in ko so po požaru pogledali v rakev, bil je v nji sam pepel. Morda je truplo zgorelo.

Bo li naš slavni Irenej Friderik Baraga kdaj proglašen za svetnika? Njegov izpovednik, rodóm Moravan, redemptorist bl. Klement bo kmalu dobil naslov svetnika. Drugi redemptorist P. Janez Nepomuk Neumann, rodóm Čeh,

prijatelj in sodelavec Baragov v Ameriki, škof v Filadelfiji, bo baje že letos dobil naslov „častitljiv: Kaj pa Baraga? Američani so prepričani, da bo prej ali slej povelečan na oltarjih. — Če tudi ga še ne smemo častiti kot svetnika, tolažimo pa se vender-le lahko, da imamo Slovenci v njem pri ljubem Bogu mogočnega priprošnjika, duhovniki pa ob enem največičastnejšega vzornika!

Iskrice presv. Srca Jezusovega.

Kaj bomo dali presv. Srcu ob njegovem prazniku?

Goreč častivec presv. Srca, pater Frančišek Šavenburg iz tovarštva Jezusovega, je bil l. 1756. na smrt zbolel. V smrtni nevarnosti se je zaobljubil: če ozdravi, bode napisal knjigo v čast presv. Srcu. Jezusu je bila vseč pobožna obljuba in uslišal je zaupljivo prošnjo svojega služabnika. Smrtna nevarnost je hitro minila. Zvest zadani besedi je hvaležni pater še tisto leto spisal knjigo,* ki je še dandanašnji izmej najlepših, kar jih je prišlo mej ljudi na čast presv. Srcu. Tako preprosto in pa pristrčno govori, da je kakor nalašč za pobožno ljudstvo. Posebno lepo pa piše, kako moramo častiti presv. Srce. — Mesec junij je cel posvečen Srcu Jezusovemu; in kakor smo se v majniku vsak dan zbirali pri šmarnicah na čast naši nebeški Materi, tako se moramo prizadevati, da bomo ta mesec zlasti častili presv. Srce Jezusovo. Vže večkrat smo se razgovarjali o pobožnosti do presv. Srca. Razlagal sem vam, kaj prav za prav častimo s to pobožnostjo; pravil sem tudi, kaj obeta presv. Srce svojim častivcem; in sedaj je najbolj prilično, da vam povem, kako morete najlepše častiti to Srce. Vi, ki ljubite presv. Srce, ste morda vže sami sklenili, kaj boste v mesecu rožniku storili iz ljubezni do njega. Srce Jezusovo vas bode veselo, če je tudi le mala stvar, kar mu boste dali za god, dne 25. rožnika. Jaz vas hočem opomniti samo nekaterih rečij, ki so presv. Srcu posebno ljube; povzel bom na kratko, kar sem v rečeni knjigi najlepšega našel.

1. Pobožen častivec presv. Srca mora imeti njegovo podobo v svoji hiši, v svoji sobi. Tako želi presv. Srce; vzveličani Marjeti Alakok je Jezus sam ukazal, da časti podobo njegovega Srca. To podobo, tako sem ti priporočal vže ob drugi priliki, pogosto pobožno ogleduj, večkrat poklekni pred njo in poljubuj jo, kakor da imaš pred seboj pravo Srce Jezusovo. Utopi svojo dušo in svoje srce v to presv. Srce; pij iz morja milosti in prosi, da bi duh Srca Jezusovega prevzel in prešinil tvoje ubogo srce. Dragi bravec, stori to posebno ta mesec; saj je Jezus sam obljubil, da bode dal vsakršen blagoslov njim, ki časté podobo njegovega Srca.

*) Amabilissimum Cor Jesu, Dei-Hominis ad amandum et redamandum propositum a P. Fr. Schauenburg. — L. 1757. jo je pisatelj sam prestavil na nemško: Das liebenswürdigste Herz Jesu etc. V novejšem času je p. Hattler nekoliko predelal knjigo in zopet izdal l. 1871.

2. Če je Jezusu vže to tako všeč, da častimo podobo njegovega Srca, koliko bolj ustrezamo njegovi želji in njegovim sv. namenom, če častimo to Srce v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Zakaj v najsvetejšem zakramentu nimamo mrtve podobe, ampak pravo, živo Srce Odrašenikovo; tisto Srce, ki je bilo za nas v jaslicah in na križu, prav isto Srce bje za nas v tabernaklju. Srbi torej, kolikor moreš, da ne bodeš nikoli kakorkoli žalil presv. Srca v zakramentu svetega Rešnjega Telesa. V cerkvi se nikar nikoli ne smejaš, ne govori in ne oziraj se zvedavo krog sebe. Tudi pri drugih nikar ne trpi takih nerodnostij in nespodobnostij, če ti je mogoče zabraniti jih. Nič ni tako sveto kakor cerkev, hiša Jezusova. V letnih knjigah tovarštva Jezusovega beremo: indijski kralj, ki je vsprejel vero Kristusovo, je obsodil na smrt plemenitega mladeniča samo zato, ker se je le-ta v cerkvi nekoliko nedostojno vedel; komaj so misijonarji preprosili kralja, da je zanesel mladeniču in mu odpustil smrtno kazen. Pomislimo malo na-se, kako se mi vedemo v cerkvi.

Ni pa dosti, da se v cerkvi samo varuješ vsega, kar utegne žaliti presveto Srce; treba tudi, da vrhu tega kaj storiš Jezusu na čast. Če te je Bog obdaril s časnim blagom in denarjem, daj kaj malega tudi Jezusu v cerkvah. Lepo in hvale vredno je, da daješ revežem vbogajme, ker reveži so bratje Kristusovi. A kolikrat je Jezus v cerkvah bolj ubog kakor vsi ubožci. Kako revni so pogosto oltarji, tabernaklji tako zapuščeni, mašna obleka slaba! — Španska devica Terezija Lazerdska, ki je slovela radi svoje svetosti, je nekoč naredila lepo suknjico detetu Jezusu. Gre v cerkev, kjer je bila kamenita podoba Matere božje z detetom v naročju, in reče Jezusu: »Pridi, o Jezus, srce moje, tvoje oblačilce je narejeno!« — In glej! mali Jezus je precej hitel k nji. — Drugi pot je naredila Terezija še lepšo obleko za božje dete. Ko mu pa jo je prinesla, izpregovori Jezus in reče: »Terezija, ljuba moja hči, zelo se trudiš, da bi me v mrtvi kameniti podobi lepo oblekla, ne pomisliš pa, da sem v zakramentu presv. Rešnjega Telesa resnično in živ pričujoč.« Terezijo so te besede globoko v srce ganile; po tej dôbi je bila njena jedina skrb, kako bi mogla najlepše služiti Jezusu v presv. zakramentu. Dala je narediti tako lep tabernakelj, da takega ni bilo v celem španski deželi.

Pogosto cerkvam primanjkuje sveč; in če je izpostavljeno sv. Rešnje Telo, gori komaj toliko sveč, kolikor jih prav mora. Turki pa skrbé, da na grobu njih krivega preroka noč in dan gori tri tisoč srebrnih in šest in trideset zlatih svetilk. — Ne rečem hiše, hlevi bogate gospôde so lepši, kakor marsikatera cerkev, v kateri biva najvišji kralj nebes in zemlje. Vsako pobožno, krščansko srce, ki ima le še iskrico ljubezni do Jezusa, mora boleti, ko vidi Jezusa tako ubogega in zapuščenega v cerkvah. Morda mu ne moreš dati mnogo, a tisto malo, kar utрпиš, daj z veselim srcem, in presveto Srce Jezusovo bode tudi majhen dar veselo vsprejelo. Saj veš, o tisti ubogi vdovi, ki je vrgla dva vinarja v skrinjico v templju, je dejal Jezus, da je dala več kakor vsi drugi.

3. Srce Jezusovo ti bode hvaležno, če se po svoji moči trudiš, da bodo cerkve vredno in dostojno bivališče neboškega kralja; a v največje veselje

pa bode Jezusu, če skrbiš, da bode tvoje lastno srce kakor lepa kapelica, krasen tabernakelj, v katerega bi on smel prav pogosto prihajati in v njem stanovati. Z nobeno stvarjo Jezusu tako ne ustrezemo, kakor da ga z dovolitvijo izpovednikovo večkrat prejemamo pri sv. obhajilu. Pobožni božji služabniki je nekoč dejal Jezus po sv. obhajilu: »O hči, kako mi je všeč, če greš k sv. obhajilu. Pri ljudeh nimam nobene druge tolažbe, kakor to, da me prejemajo v presv. zakramentu. Ah, kako malo jih je, ki mi delajo to veselje.« Zato se ne smemo čuditi, da je neki svet mož zapisal te-le besede: »Raje bi izgubil cel svet, ko bi bil moj, kakor pa le jedenkrat radovoljno opustil sv. obhajilo.«

Ker imajo nekateri toliko pomislekov in ugovorov zoper pogosto sveto obhajilo, poslušajmo, kako je o tem sodil cerkven učenik in škof, sv. Frančišek Saleški. Oni, ki nočejo pogosto prejemati svetega obhajila, tako govori sveti Frančišek,*^{*)} so podobni svetopisemskim gostom, katere je gospodar povabil na večerjo, pa so se izgovarjali, da ne morejo priti. — Nekateri pravijo, da niso dosti popolni; toda kako naj bodo popolni, če nočejo hoditi k studencu vse popolnosti? Drugi mislijo, da so preveč slabi; in vendar bi prav pri sv. obhajilu uživali kruh močnih, ko bi hoteli priti. Zopet drugi tožijo, da so bolni; ne pomislijo pa, da tukaj jih čaka zdravnik. Drugi se izgovarjajo, da niso vredni; kakor da cerkev ne polaga tudi najsvetejšim na jezik besede: »Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho!« Nekateri tožijo, da imajo preveč dela; in prav tukaj je on, ki je rekel: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bodem poživil.« Drugi se zopet bojé, da prejemajo presveti zakrament v svojo pogubo; a bolj bi se morali bati, da bodo pogubljeni, če ga ne bodo prejemali. — Tako zavrača sv. Frančišek Saleški one, ki se odtegujejo sv. obhajilu.

Jezus nas vselej z veseljem sprejme, kadarkoli pridemo k njegovi sveti mizi; posebno pa želi presv. Srce, da bi prejemali sv. obhajilo prvi petek v mesecu. Onim, ki gredó po vrsti devet mesecev vsak prvi petek k svetemu obhajilu, obeta premilostno Srce, da jim bode dalo milost stanovitnosti do konca. Po mnogih samostanih in tudi po duhovskih zavodih je vsak prvi petek kakor majhen praznik na čast presv. Srcu. Vsi gredó k sv. obhajilu ta dan. Zjutraj po sveti maši ali zvečer po litanijah se vsi vkupe izročé in posveté presv. Srcu in ga prosijo odpuščanja za vse storjene krivice. Posnemajmo jih; in če se v cerkvi, v katero hodimo, ne opravlja skupna pobožnost na čast presv. Srcu, darujmo se sami zase božjemu Srcu in prosimo ga, naj nam milostno odpusti, s čimer smo ga sami ali s čimer so ga drugi žalili. — To, kar vam priporočam za vsak prvi petek, pa storimo zlasti v petek po osmini sv. Rešnjega Telesa, namreč v praznik presv. Srca Jezusovega. Ta dan je dan zadoščenja za krivice, katere trpi presv. Srce, kadar je presveto Rešnje Telo očitno izpostavljeno. Jezus sam si je izbral ta dan. Izpolnimo mu srčno željo in pridimo ta dan v obilnem številu k Gospodovi mizi in dajmo mu zadoščenje za svoje in za drugih grehe.

*) Der Geist des hl. Franz v. Sal., B. XI. C. 9.

Našel sem vam nekatere pobožne vaje, katere moramo s pridom opravljati celo leto, zlasti pa v mesecu rožniku. Če bodedo presv. Srce častili, premišljevali njega čednosti in pogosto prejekali sv. obhajilo, bode kmalu tudi naše srce čisto, krotko, ponižno, usmiljeno — podobno presvetemu Srcu Jezusovemu.

Binkoštni praznik.

Izraelskemu ljudstvu je zapovedal Bog po Mozesu, naj se vsi odrastli moškega spola zberó trikrat na leto pred Gospodom v templju. To se je zgodilo o velikonočnem, binkoštnem in šotorskem prazniku. O veliki noči so se spominjali rešitve iz egiptovske sužnosti; o binkošti so praznovali spomin postave, ki jim jo je Bog dal na gori Sinajski; o šotorskem prazniku pa so stanovali teden dnij pod šotori, da ne bi pozabili nikdar, kako se jim je godilo tavajočim štirideset let po puščavi.

A postava starega zakona je bila le senca prihodnjih dobrot; svete šege, prazniki so bili le predpodebe Mesijeve, le temne znanilke odrešenja in izveličanja, ki nam je došlo po Jezusu Kristusu. Mi kristijani o veliki noči ne praznujemo več spomina na rešitev iz egiptovske sužnosti, ampak slavimo od smrti vstalega Izveličarja. Binkoštni prazniki nas več ne spominjajo postave, ki jo je dal Gospod po Mozesu na Sinajski gori izvoljenemu ljudstvu: obujajo nam vero v sv. Duha, ki ga je Kristus poslal apostolom in po njih tudi nam.

Čim imenitnejša je luč mimo sence, tem večji je binkoštni praznik v novi zavezi mimo praznika tednov v stari zavezi. Izraelci so praznovali binkošti v zahvalo srečno dokončane žetve: mi jih praznujemo v zahvalo žetve, ki se je pričela za nebesa po sv. Duhu v katoliški cerkvi.

Katoliška cerkev je delo sv. Duha. Zato je Izveličar poslal Tolažnika, Učenika, Duha resnice, da se kraljestvo božje, katero je ustanovil s svojo smrtjo na križu, oživotvori na zemlji po sv. Duhu. Binkoštni praznik je jel voditi Jezusovo cerkev sveti Duh: takrat se je prikazala vidno mej ljudmi trojna oblast, katero je zapustil Jezus svojim apostolom: učilna, duhovska in kraljevska oblast. Poprej je ta trojna oblast — rekli bi — v apostolih spala in počivala: sv. Duh jo je vzbudil in oživil. Binkoštni praznik se je prvič pokazala moč apostolskega govora, ki kakor dvorezen meč gre skozi dušo in srce. Binkoštni praznik je rojstveni dan prve krščanske občine, ki se je odlikovala po najlepših čednostih v vedni spomin in izpodbudo vsem poznejšim vernikom. Kdo jih ne pozna nebeških cvetlic, ki so vzrastle v srcih prvih kristijanov? Goreča molitev, radovoljno uboštvo, pokorščina, ljubezen do Boga in bližnjega jim pravimo. In kdo jim je prilival tem božjim cvetkam, da so vsklile, rastle in rodile toliko sadu za nebeški raj? Sveti Duh jih je rosil z milostjo svojo, On je ž njo prenovil obličje zemlje.

Binkoštni praznik je torej god sv. katoliške Cerkve.

Ako se ozreš v malo ne dvatisočletno zgodovino svete katoliške Cerkve, koliko vzvišenih, svetih trenutkov se ti obnovi v spominu! Apostoli se raz-

kropé širom sveta in drug za drugim umró mučeniške smrti, meč poganske države se vihtí nad zvestimi spoznovavci Kristusovega evangelija, neverni modrijani zasmehujejo nevesto Sina božjega, krivoverci zaničujejo lastno svojo mater, mogočni vladarji se zaletavajo ponosno in predrzno v cerkvene predstojnike, po svoji volji hočejo gospodariti, po svoji želji dajati zakone Cerkvi, toda zastonj. Cerkev je naprava Izveličarjeva, sveti Duh jo varuje, vodi in brani pred vsemi sovražniki — notranjimi in zunanjimi. Velikansko je morje, razburkani so valovi, ki se zaganjajo v Petrov čolnič, mnogokrat se verniki sami plaho ozirajo na okrog, čakajoč pomoči božje. Godi se nam pogosto kákor apostolom, ko so pluli preko razburjenega jezera genezareškega. Plaho so se ozirali na spečega Jezusa; poklicali so ga, rekoč: Gospod, otmi nas, tonemo! In Učenik je vstal, zapovedal vetrovom in morju, in bila je velika tihota. — Kakor je nekđaj čul pri apostolih Izveličar, tako čuje Duh modrosti in resnice pri sveti katoliški Cerkvi.

Katoliška Cerkev je naša mati. Ko obhaja mati svoj god, tedaj od vseh stranij dohajajo hvaležni otroci, voščijo jej srečo, prinašajo jej daril in ponavljajo v besedi in dejanju svojo ljubezen do nje. Slabi, nehvaležni otroci bi bili, ako bi se o binkoštnih praznikih ne spominjali godú najboljše matere svoje — Cerkve katoliške. Komur Cerkev mati ni, Boga ne more imeti za svojega Očeta, pravi sv. Ciprijan. Zatorej je dolžnost naša, da zlastii o binkoštnih praznikih srečo voščimo sveti Cerkvi. Zahvaljujmo se sv. Duhu, da smo mimo toliko milijonov drugih ljudij prav mi dosegli sveti krst in se po njem prerodili v sveti Cerkvi. — Spominjajmo se prav živo dobrot, katere smo že kot udje sv. Cerkve prejeli. — Molimo prav goreče o binkoštih za cerkvene predstojnike, zlasti za sv. Očeta in domačega škofa in domače duhovne pastirje!

Aleluja! Duh Gospodov je napolnil krog zemlje; pridite, molimo! Aleluja.

Poročilo o bratovščinah.

Bratovščina „za vedno češčenje presvetega Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ“ v Ljubljani. Ker se sem ter tja povprašuje, kdo oskrbuje sedaj to bratovščino, naznanjamo, da so prevzvišeni knezoškof vodstvo te bratovščine izročili gospodu J. Flisu, stolnemu kanoniku; njemu naj se torej pošiljajo letni doneski in sploh vsa to bratovščino zadevajoča pisma.

Iz Ljubljane. Večna molitev. Lansko leto meseca majnika so sklenili nekateri srčni možje in mladeniči, da hočejo kot ponočna straža Jezusa moliti v presvetem zakramentu vsako noč pred prvim petkom v mesecu. Leto je minulo, — in velikodušno so izpolnjevali svoj junaški sklep. Ni jih zadrževala ne zima ne mraz, ne utrujenost po trdem delu, prihajali so redno vsak mesec in lepo glasno molili Njega, ki noč in dan biva med nami. Ali menite, da bo ta požrtvovavni dar ostal brez plačila?

Le eno željo imamo. Naj ta prelepi zgled privabi še mnogo drugih, da se bo dosedanje število 120 molivcev še bolj pomnožilo.

Iz Srednje Vasi. Pretekli mesec smo začeli večno češčenje presvetega Rešnjega Telesa, in mnogo jih je prišlo, ki kličejo pred tabernakljem: Hozana Sinu Davidovemu! Molimo Te, o Kriste, in Te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Molimo vse nedelje v mesecu od 5. ure zjutraj do 5. ure zvečer. Vsak si izbere eno uro. Prvo nedeljo molijo dekleta, katerih prihaja nad 200. Drugo nedeljo molijo šolski otroci; oni, ki so že bili pri sv. obhajilu, molijo celo uro, drugi po pol ure; razdeljeni so po vaseh. Tretjo nedeljo pridejo žene v obilnem številu (nad 250) Gospoda častit in prosit blagoslova za-se in za svoje otroke in mu tožit svoje težave. Niti možje ni fantje niso hoteli zaostati. Četrto nedeljo jih je prišlo nad 250 pred tabernakelj Vsegamogočnemu dajat čast in hvalo. Zbrali so se okolo altarja in na kolenih molili presveto Rešnje Telo. Kako všeč so pač bile Gospodu te vrste krepkih mož in poštenih fantov, ki se ne sramujejo pred njim vpogniti svojih kolen. — Praznike in pete nedelje v mesecu bomo razdelili mej posamezne zvrstoma.

Molimo na glas iz prelepega molitvenika: Večna molitev. Eden bere, drugi odgovarjajo. Vmes se pa vpletajo litanije, rožen venec in razne druge molitve. S prva smo hoteli nekatere ure tiho moliti. Ljudem je pa bila tako všeč glasna molitev in odgovarjanje, da so vsi hoteli na glas moliti, in tako se sedaj godi.

Mej molitvijo gorita na altarju vedno dve sveči, kar zelo pospešuje pobožnost. Za olepšanje altarja presvetega Rešnjega Telesa imamo v cerkvi posebno pušico.

Prezvisešeni gospod knezoškof so nam dovolili, da smemo vsako prvo nedeljo od 1—2 ure popoldne izpostaviti presveto Rešnje Telo. Takrat bomo imeli vedno skupni shod naše bratovščine.

Oglašajo se še vedno novi udje, ker je vsem zelo všeč način molitve. Moliti in častiti hočemo Jezusa v podobi kruha, pri njem iskati pomoči, dokler smo v deželi pregnanstva, da nas bo tudi On spoznal pri sodbi za svoje zveste ovčice.

Iz Sv. Križa pri Litiji. Od prve postne nedelje molimo tu vsako nedeljo od 1—2 ure popoldne v cerkvi iz knjige »Večna molitev«. Duhovnik moli naprej, drugi glasno za njim. Vedno več jih prihaja k tej uri in kaže se vedno več gorečnosti. Tudi moški prihajajo in upanje je, da Jezus tudi nje potegne na-se. Knjig »Večna molitev« je že nad 40 mej ljudmi, katerim je krasna knjiga zelo všeč. Tudi mala knjižica »Evharistična štacijska pobožnost«, je v tolikih iztisih mej ljudmi (Dobiva se pri M. Gerberju v Ljubljani po 5 kr. in se lahko rabi za molitveno uro.). Lepo je slišati, ko več ljudij, zlasti mladina, glasno izpričava vero in ljubezen do Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Ob $\frac{1}{2}$ 2 uri je vže mnogo ljudij v cerkvi, kateri bi morda drugače postajali okolo cerkve. Jezus pa naj dá vsem stanovitno gorečnost in naj vse pokliče k sebi.

I. P.

Iz Maribora. Poročilo družbe vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa in v podporo ubožnih cerkev Lavantinske škofije za l. 1896. — V preteklem letu 1896. je družbi vednega češčenja pristopilo 1422 novih udov. V družbeni matici je sedaj vpisanih skupno 13.760 društenikov, kateri so ob določenih urah Jezusa molili v zakramentu njegove božje ljubezni, ter so pokladali mile darove na njegov altar, da se je zamogla potrebna cerkvena obleka in priprava prirediti za ubožne cerkve naše lepe Lavantinske škofije. V ta namen se je nabralo milih darov v znesku 3113 glđ. 28 kr. in za te darove se je priredila naslednja cerkvena obleka: 1 pluvijal, 22 mašnih plaščev, 7 velov, 5 stol za praznike, 10 stol za izpoved, 6 belo-vijoličnih stol za krst in izpoved, 3 plaščeki za ciborij, 4 plaščeki za izpoved bolnikov, 2 mašni knjigi, 7 altarnih svečnikov,

12 altarnih pultov, 22 korokov, 21 alb, 48 humeralov, 122 purifikatorijev, 86 lavabo-prtičev, 48 večih in 40 malih korporalov, 4 altarne blazinke, 10 rudečih, 6 črnih suknjic za strežnike, 11 vijoličnih golirov, 20 korokov za strežnike, 12 pasnikov, 7 pogrinjaj za pulte, 2 banderi, 2 harmonična zvončka, 6 tas, 3 altarna predgrinjala, 1 pogrinjalo na prižnico in eno na klečalnik, 1 pajčolan za monštranco.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec junij 1897.

Otroška pokorščina namestniku Kristusovemu.

Namestnik Kristusov na svetu je rimski papež, postavljen od Jezusa Kristusa za poglavarja vesoljne cerkve. Tako nas namreč uči katekizem: »Jezus Kristus je postavil mesto sebe (od tod beseda namestnik) apostola Petra za vidnega poglavarja svete cerkve, sam pa je ostal njen nevidni poglavar.« — Jezus Kristus je postavil apostola Petra za vidnega poglavarja svete cerkve s temi-le besedami: »Ti si Peter (to je skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklena vrata je ne bodo premagala. In tebi bom dal ključne nebeskega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih; in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.« »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce.« — Po smrti apostola Petra je rimski papež vidni poglavar, ker je apostol Peter umrl kot rimski škof in je torej rimski papež njegov pravi naslednik. Ker je torej rimski papež namestnik Jezusa Kristusa, nas še opomina katekizem: »Globoko spoštuj in slušaj vedno rad svetega očeta papeža in ž njim združene škofo in mašnike; o apostolih in njihovih naslednikih velja namreč beseda Gospodova: „Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje.“

Prav in času primerno je, da nam sv. oče priporoča prositi si otroške pokorščine do namestnika Kristusovega. Mesecca junija namreč bomo posebno čistili božje Srce Jezusovo in s tem poživili in potrdili v naših srcih vero, da je Jezus Kristus pravi Bog, stvarnik nebes in zemlje, kateremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, kateremu se mora upogniti vsako koleno v nebesih na zemlji in v peklju. To svojo veličastno oblast je pa podelil svoji cerkvi, zlasti nje poglavarju, sv. očetu, rimskemu papežu. Časteč Srce Jezusovo se bomo učili, koliko spoštovanje in pokorščino smo dolžni namestniku druge božje osebe.

Dandanes se izpodkopava vsaka oblast, državna in cerkvena. Ljudje hočejo vsi le ukazovati, a nobeden tiho ubogati. Vse hočejo bolj vedeti, umeti in narediti kakor poglavarji. Zdi se, da je vsa modrost zabita v glave podložnih, dočim pravijo, da so cerkveni poglavarji nemodri, neprevidni, neumni, ki nimajo uma za pravo Kristusovo vero. Sè svojo modrostjo se ošabno bahajo po časopisih ter popravljajo, zavijajo in smešé naredbe in besede škofov in sv. očeta. Tako izpodkopavajo cerkvi temeljni kamen, kateri je Jezus Kristus

postavil in uničavajo spoštovanje in pokorščino, katero smo vsi dolžni svetemu očetu in z njim združenim škofom.

Brez pokorščine pa ni edinosti, ni ljubezni mej katoličani. Vsak govori in piše, kakor se po njegovi glavi zdi pravo, vsak dela, kar hoče, vsi so razdeljeni na stranke, kakor bi bila katoliška cerkev ljudska zbornica. Katoličani so raztreseni in razkropljeni kakor ovce brez pastirja. Vse Kristusove ovce so iz enega hleva in imajo enega pastirja, a pastirja ne poslušajo, vsaka sili na svojo stran, pastir pa ostane sam! Ta needinost je bila vselej pogubna katoliški cerkvi, a drugzega pomočka ni, kakor spoštovanje in pokorščina namestniku Kristusovemu. Modrost modrih nič ne pomaga. Učestnost napihuje, ljubezen zida!

Namestnika Kristusovega imenujemo radi svetega očeta, ker je njegova služba sveta in ker nas očetovski ljubi in vodi. Papež ni kakor oni mogočneži, ki svoje podložne tlačijo in pokoré brez srca, ampak je vseh sluga, krotek in ljubezniv kakor Jagnje božje, Jezus Kristus, čegar oblast ima. Ker je torej naš oče, ki nas ljubi in za nas moli, moramo mu biti otroško udani in pokorni. Ne smemo ga poslušati iz strahu, kakor hlapci gospodarje, ampak iz ljubezni kakor dobri otroci očeta.

Predragi Slovenci, častivci Srca Jezusovega! Molimo ta mesec prav goreče, da bi vsi ljudje, zlasti pa kristijani, spoznali, da je rimski papež pravi namestnik Kristusov, in da bi ga kot takega spoštovali. Molimo, da bi vsi spoznali, da je rimski papež resnično sv. oče, čegar blagoslov zida narodom hiše. Molimo, naj presveto Srce Jezusovo ukloni ošabno voljo in omehča trda srca nepokornežev, da bomo svetemu očetu in namestniku Kristusovemu vsi otroško pokorni in udani.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za goriškega nadškofa. 2. Za pridgarje meseca junija. 3. Zagorečečastivce Srca Jezusovega. 4. Za dobrotnike cerkev 5. Za letošnje novomašnike. 6. Za slovensko duhovščino. 7. Za birmance. 8. Za spreobrnjenje pohujšljivcev mej dijaki. 9. Za „Alojzijevišče“ v Gorici. 10. Za katoliške državne poslance. 11. Za novo šolsko postavo. 12. Za narodnostni mir v Avstriji. 13. Za spreobrnjenje krščenih nevernikov. 14. Za ljubezen v narodnem boju 15. Za nesrečno grško ljudstvo. 16. Za redovnike sv. Frančiška. 17. Za vojaške duhovnike. 18. Za duhovnike zapletene v narodne prepire	19. Za II. katoliški shod. 20. Za mir v občinah. 21. Za podivjano mladino po mestih; za katol. mladeniška društva. 22. Da bi nas Bog varoval toče in povodnji. 23. Za redovniške šole. 24. Za duhovnike, ki zidajo nove cerkve. 25. Za razširjenje pobožnosti do presv. Srca Jezusovega. 26. Za mladeniče, ki pojdejo letos v duhovsko semenišče. 27. Za katehete in učence pripravljajoče se na prvo sv. obhajilo. 28. Da bi Bog poveličal Friderika Baraga. 29. Za papeža in cesarja. 30. Za vse žive in mrtve ude molitvenega apostolata.

M o l í m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje neštetih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, zlasti pa za to, da bi se kristijani otroško vdano pokorili sv. očetu, namestniku Kristusovemu in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

*O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!
Sladko Srce Marijino, reši me!*

Cerkven koledar za mesec junij 1897.

Mesec junij je posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu.

Odpustki meseca junija. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sveto obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

2. dan. Sreda. Devet in štirideset mučencev, iz reda sv. Dominika. V cerkvah roženvenške bratovščine: popoln odpustek.

3. dan. Četrtek I v mesecu. Udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa: popoln odpustek, če molijo v bratovski ali farni cerkvi.

4. dan. Petek I. v mesecu. Udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega: popoln odpustek.

6. dan. Binkošti. Tretji red: vesoljna odveza. — Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki molijo v cerkvah roženvenške bratovščine; b) udom družbe živega rožnega venca, če molijo v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjev škapulir in danes molijo v katerikoli cerkvi pri Marijinem oltarju; d) udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje, če molijo v bratovski ali tudi v farni cerkvi. — Ker je danes tudi *I. nedelja v mesecu*, morejo udje roženvenške bratovščine dobiti v bratovski cerkvi navaden trojen popoln odpustek.

10. dan. Četrtek. Sv. Janez Dominik iz reda sv. Dominika. Udom roženvenške bratovščine: popoln odpustek, če molijo v bratovski cerkvi.

13. dan. Nedelja. Sv. Trojica. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki molijo v cerkvi roženvenške bratovščine; b) udom družbe živega rožnega venca; c) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v katerikoli cerkvi pri Marijinem oltarju; d) onim, ki nosijo bel škapulir, če molijo v bratovski ali farni cerkvi. — *Sv. Anton Padovanski*. Udom tretjega reda: popoln odpustek.

14. dan. Ponedeljek. Sv. Elizej, prerok. Udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje: popoln odpustek, če molijo v bratovski ali v farni cerkvi.

17. dan. Četrtek. Sv. Rešnje Telo. Dve sto dni odpustka vsem vernikom, ki danes prejmo sv. obhajilo in gredo za procesijo in prosijo miru sv. cerkvi. — Popoln odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, če molijo v farni cerkvi; b) udom roženvenške bratovščine v bratovski cerkvi; c) udom družbe živega rožnega venca; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

19. dan. Sobota. Izveličana Mihelina, iz tretjega reda sv. Frančiška. Udom tretjega reda: popoln odpustek.

24. dan. Četrtek. Janez Krstnik. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, če obiščejo v cerkvi presveto Rešnje Telo; b) udom bratovščine Srca Jezusovega, če molijo v bratovski cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v katerikoli cerkvi pri Marijinem oltarju.

25. dan. Petek. Praznik presvetega Srca Jezusovega. Tretji red: vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki molijo po namenu sv. Očeta v cerkvi, v kateri se obhaja praznik Srca Jezusovega; b) udom bratovščine Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa; d) udom bratovščine naše ljube Gospé presvetega Srca, če molijo za grešnike v bratovski ali v farni cerkvi; e) udom apostolstva večne molitve.

27. dan. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožen venec.

29. dan. Torek. Sv. Peter in Pavel, apostola. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa, če molijo pred sv. Rešnjim Telesom v bratovski ali farni cerkvi; b) vsem vernikom, če obiščejo cerkev, v kateri je bratovščina presvetega Srca Jezusovega; c) udom družbe živega rožnega venca; d) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem; e) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

Mesečne pobožnosti. 1. Devetdnevnica pred praznikom presvetega Srca Jezusovega se začne v sredo, 16. junija. 2. Devetdnevnica pred praznikom Marijinega obiskovanja (2. julija) se začne v sredo, 23. junija. Kdor opravlja katero izmed dveh devetdnevníc, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tist dan, ko prejme sv. obhajilo.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah: V frančiškanski cerkvi bodo udje tretjega reda imeli mesečen shod v petek, 25. junija.

V uršulinski cerkvi bode mesečna pobožnost bratovščine presv. Rešnjega Telesa v četrtek, 3. junija. Ta pot bode slovenska pridiga.

Drobtinice.

(Slovesno proglašena za svetnika.) Na praznik Kristusovega vnebohoda bodo sv. Oče Leon XIII. slovesno proglasili za svetnika: vzveličanega Antona Caharija, ustanovnika barhabitskega reda (glej Venec št. 3.) in vzveličanega Petra Furie-ja (Fourier), apostola Alzacije in Lotaringije. Slovesnost se bode vršila v cerkvi sv. Petra, kjer se vže več kakor en mesec delajo velikanske priprave. K slavnosti bode prišlo do 300 škofov in mnogo romarjev, rojakov obeh svetnikov, iz Lombardije in s Francoskega. Kardinal Parocchi, generalni vikarij za Rim, je 9. majnika poslal vsem rimskim cerkvam pismo, v katerem pravi:

Radi slovesnega proglašenja novih svetnikov bode v Rimu in okolici v ponedeljek 24. majnika zapovedan post. V treh glavnih rimskih cerkvah, namreč pri sv. Petru, pri sv. Janezu v Lateranu in pri Mariji Snežnici, bode od 20. pa do 26. majnika izpostavljeno sv. Rešnje Telo, in sicer v vsaki cerkvi po dva dni. — Ob koncu vabi vse vernike, da bi na vnebohod, 27. majnika, zvečer razsvetlili hiše v čast novima svetnikoma.

Spomina vredno je, da enake svečanosti v cerkvi sv. Petra v Rimu ni bilo od l. 1867.; odkar so namreč Pijemontezi v Rimu, so se sveti obredi slovesnega proglašenja svetnikov vršili v veliki dvorani nad lopo pred vhom v cerkev sv. Petra. — Drugi svetniki, katere so proglasili sedanji sveti Oče, so ti-le: sv. Klara Montefalska, sv. Benedikt Jožef Labre, sv. Janez Krstnik de Rosi, sv. Lavrencij Brindiški, sv. Janez Berhmans, sv. Peter Klaver, sveti Alfonz Rodrigvec in sedem svetih ustanovnikov servitskega reda.